

Statskassen, som der her er Tale om; saavidt jeg erindrer, er det kun 3—4,000 Rd. om Aaret. — Det andet Punkt i § 7 angaaer Rangskatten. Regjeringen har foreslaaet, at Rangskatten skal bortfalde for Embedsmænd, forsaavidt angaaer den med selve deres Embeder forbundne Rang, saaledes at Embedsmanden, saalænge han er i Embedet, ikke betaler nogen Rangskat, og, naar han gaaer af fra Embedet, ikke mere betaler nogen Skat af den Rang, som hans Embede i og for sig havde medført. De Herrer ville erindre, at den saaledes foreslaaede Foranstaltning neppe for Diebliffet vil komme til at omfatte et meget betydeligt Antal Embedsmænd, men det kan jo vel være, at den vilde kunne komme til at strække sig til flere eller færre i Fremtiden; dette er umuligt at sige. Bestemmelsen skal jo nemlig kun gjælde de Embedsmænd, som ikke have anden Rang end den, som deres Embede medfører. Naar man holder sig dette for Die, saa forekommer det Udvalget at være en fuldkomment rigtig Tanke, som Regjeringen har havt, idet det nemlig synes, at det dog ikke fornøftigviis bør paalægges en Mand, der attraaer et Embede, deraf at betale en Skat, paa Grund af, at dette Embede selv giver ham en Rang. Det er ham aldeles umuligt at opnaae det Embede, som Taler er om, uden dermed tillige at faae en Rang, og denne Rang beskaffer man saa. Denne Skat har man derhos ligeledes slet ikke taget noget Hensyn til, da Embedslønningen blev fastsat. Men, idet Udvalget mener, at man altsaa forsaavidt maa tiltræde det Forslag, som Regjeringen har stillet, er det tillige forekommet samme, at aldeles den samme Betragtning, som gjøres gjældende for de nys omtalte Embeders Vedkommende, ogsaa maa gjælde med Hensyn til den Rang, som Embedsmænd faae paa Grund af Titler, der meddeles dem, medens de ere i Embede. Det vil jo erindres, at Storstedelen af vore Embedsmænd har Titler, at disse Titler give dem Rang, og at denne Rang medfører en Beskatning. Derfor Forholdene hos os nu vare af den Beskaffenhed, at man kun fik saadanne Titler efter eget Duffe, var det ikke mere end billigt, at de, der opnaaede saadanne, ogsaa betalte noget

for dem. Men saaledes gaaer det ikke i Virkeligheden til hos os. Titler blive hos os sædvanlig givne til Embedsmænd ganske uden den mindste Foranledning fra deres Side — dette kan jeg sige af lang personlig Erfaring — og Forholdet er saaledes, at, naar det er skeet, saa kan Embedsmanden ikke let bede sig fritagen for Titlen, naar han ikke vil udsætte sig for at paadrage sig Misfortællelse hos sine Overordnede. Det er efter Udvalgets Overbeviisning i det overveiende Fleertal af Tilfælde ligesaa ubilligt, at en Embedsmænd skal betale Skat af den Titel, som han har faaet meddeelt, som at han skal betale Skat af den Rang, der følger med Embedet. Udvalget har derfor taget under Overveielse, hvad man burde gjøre i denne Anledning, og det har da spurgt sig selv, hvorvidt det i det Hele var heldigt for Embedsstanden og Stats-tjenesten, at der blev uddeelt Titler til Embedsmændene. Dette Spørgsmaal har Udvalget troet at maatte besvare benegtende. Udvalget troer, at det tværtimod er til Skade, idet Titlerne nemlig ikke i Reglen komme som noget egentligt Beviis paa, at Vedkommende have udmærket sig særdeles fremfor Andre i Tjenesten — Sagen vilde da stille sig noget anderledes —, men det i Almindelighed er conventionelle Grunde, som bestemme Titlernes Meddelelse. Det er derhos forekommet os, at Titlerne i og for sig ere af en saadan Beskaffenhed, at de ikke betyde Noget, ikke indeholde det, som har været deres egentlige oprindelige Mening. Udvalget har tillige taget i Betragtning, at det ikke er længe siden, at Folkethinget ved flere Afstemninger i Anledning af Grundlovsforslaget tilkendegav sin Anskuelse med Hensyn til dette Punkt, og det har derfor troet at burde stille det Forslag, i den her foreslaaede almindelige Lov at optage en Bestemmelse om, at for Eftertiden kunne den Slags Titler, som der her er Tale om, ikke meddeles Embedsmænd, saalænge de staae i Tjenesten. Det vil jo ikke være nogen stor Deel af Landets Befolkning, som paa den Maade vil blive udelukket fra at beholde det omhandlede Gode. Der vil blive et tilstrækkeligt Antal tilbage foruden, til hvilket det kan gives, og for hvis Vedkommende Forholdet vil være af langt